

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/30/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220202436
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2220202436.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci žalobcu: W. S., narodený XX.XX.XXXX, B. D. XXX, zastúpený advokátkou: JUDr. Ildikó Uleklová, so sídlom Jesenského 5026/13A, Dunajská Streda, proti žalovaným: 1/ J. L., narodený XX.XX.XXXX a 2/ O. L., narodená XX.XX.XXXX, obaja bytom B. D., zastúpení advokátkou: Mgr. Ivica Štiglitz, so sídlom Šafárikova 8, Rožňava, o vypratanie bytu, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ proti druhému výroku rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 12C/19/2020-134 zo dňa 19.10.2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e.

II. Žalobca m á n á r o k voči žalovaným 1/ a 2/ na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom označeným v záhlaví súd prvej inštancie prvým výrokom žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť vypratať nehnuteľnosť - byt č. X nachádzajúci sa v obytnom dome súp. č. XX, na U.. poschodí, vo vchode č. X, vedený Katastrálnym odborom Okresného úradu Dunajská Streda na LV č. XXXX pre kat. úz. B. D., do 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom žalobcovi priznal voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Rozsudok označený v záhlaví súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že žalobca sa žalobou zo dňa 06.07.2020 domáhal rozhodnutia súdu, ktorým súd zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k vyprataniu v žalobe označenej nehnuteľnosti - bytu. Žalobu odôvodnil tým, že je výlučným vlastníkom sporného bytu, ktorý nadobudol ako vydražiteľ v znení notárskej zápisnice zo dňa 11.08.2016 o osvedčení dobrovoľnej dražby. Žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) dražbu napadli žalobou o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, v ktorej veci súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalovaných (tam v postavení žalobcov) v celom rozsahu zamietol, na odvolanie žalovaných odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalobca predpokladal, že po ukončení uvedeného konania žalovaní dobrovoľne bez nutnosti ďalšej ingerencie súdov upustia od ďalšieho zásahu do jeho vlastníckeho práva vo vzťahu k predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaní však predmetný byt aj v súčasnosti užívajú bez akéhokoľvek právneho dôvodu a hrubo svojím konaním zasahujú do práv a slobôd žalobcu garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Žalobca preto vyzval žalovaných na vypratanie nehnuteľnosti, ktorú však neakceptovali. Žalovaným bola žaloba riadne doručená dňa 24.08.2020, k žalobe sa napriek výzve súdu prvej inštancie nevyjadrili, na pojednávaní cestou advokátky navrhli žalobu zamietnuť, nakoľko rozhodnutia súdov vo veci napadnutej dražby považujú za nezákonné a v spore podali dovolanie. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca je vlastníkom sporného bytu, žalovaní v súčasnosti obývajú byt bez právneho titulu, na svoju obranu neuviedli žiadne relevantné

tvrdenia, len odkaz na prebiehajúce dovolacie konanie. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zaviazal žalovaných k vyprataniu spornej nehnuteľnosti.

Žalobcovi ako procesne úspešnej strane sporu priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

3. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v druhom výroku podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/ z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Žalovaní v odvolaní uviedli, že s priznaním náhrady trov žalobcovi nesúhlasia, nakoľko podľa ich názoru sa nemohli riadne domôcť svojho porušeného práva pomocou súdnej ochrany vo veci žaloby o neplatnosť dobrovoľnej dražby, týkajúcej sa predmetnej nehnuteľnosti (sp. zn. 15C/252/2016). Žalovaní mali za to, že za tohto stavu majú právo uvedenú nehnuteľnosť aj naďalej užívať. Žalovaní, ako žalobcovia v spore o neplatnosť dobrovoľnej dražby podali dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na porušenie ustanovenia § 3 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, na ktoré porušenie súdy nižšej inštancie absolútne nevzhladli. Mali za to, že pohľadávku, ktorú vyčíslil veriteľ takmer v niekoľkonásobne vyššej sume, nebola podriadená spravodlivému súdnemu prieskumu. Ďalej uviedli, že v predmetnej nehnuteľnosti mali svoje trvalé bydlisko a považujú stratu vlastníckeho práva za veľký zásah do ich majetkových práv. Nielenže stratou nehnuteľnosti, ktorá bola vydražená v rozpore so zákonom, stratili svoje vlastnícke právo, ale musia trpieť nedobrovoľne aj výkon vlastníckeho práva nového vlastníka. V konečnom dôsledku museli opustiť svoje bydlisko z dôvodu, že im žalobca vypol zdroje energie, plynu a vody. Vzhľadom na to, že žalovaní sú obaja starobní dôchodcovia, žalovaná 2/ je v zlom zdravotnom stave v nemocnici, a že si vždy svoje záväzky hradili svedomito, považovali za nespravodlivé, aby hradili ďalšie náklady, ktoré im mali vzniknúť v súvislosti s náhradou trov konania, pričom tieto vznikli podľa ich názoru z nezákonného výkonu dobrovoľnej dražby nehnuteľnosti v ich vlastníctve. Poukázali v tejto súvislosti aj na ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku a podľa názoru žalovaných sú splnené dôvody osobitného zreteľa a to tým, že žalovaní prišli o svoju nehnuteľnosť a úhrada trov konania má pre nich duplicitný a zároveň likvidačný charakter, nakoľko sú len poberateľmi starobného dôchodku. Žalovaní navrhli, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby ho zmenil tak, že žiadnej zo strán neprizná náhradu trov konania.

4. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení uviedol, že odvolanie je odôvodnené len tvrdeniami bez akejkoľvek relevancie. Žalovaní vo vzťahu k napádanému výroku opätovne poukazovali na neplatnosť dražby týkajúcej sa predmetnej nehnuteľnosti, ktorá však už bola súdom prvej inštancie a tiež aj súdom druhej inštancie judikovaná v prospech žalobcu. Ďalšie dôvody žalovaných, že v nehnuteľnosti mali svoje trvalé bydlisko, resp. že jeho stratu považujú za veľký zásah do ich majetkových práv považoval žalobca rovnako za irelevantné. Žalobca podotkol, že ku krajnému prostriedku, ktorý žalovaní uviedli v odvolaní, spočívajúcej vo vypnutí energií, plynu a vody pristúpil z dôvodu, nakoľko žalovaní aj napriek právoplatným rozhodnutiam súdov a po opakovaných výzvach žalobcu, ako zákonného vlastníka predmetnej nehnuteľnosti, hrubo porušovali jeho Ústavou Slovenskej republiky garantované práva a bezdôvodne zasahovali do jeho vlastníckeho práva. Žalovaní sa vo svojom odvolaní jedinej relevantnej skutočnosti, a to možnosti aplikácie ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku venovali, len okrajovo. Žalobca je toho názoru, že žalovaným sa výnimočnosť prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa preukázať nepodarilo, nakoľko v odvolaní len konštatujú údajné splnenie dôvodov hodných osobitného zreteľa bez akéhokoľvek poukázania na skutočnosti preukazujúce tieto tvrdenia. Žalobca poukázal a zároveň citoval v tejto súvislosti z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo 67/2010 a sp. zn. 3MCdo 5/2006. Žalobca ďalej uviedol, že z dôvodu nepravidielného (neskôr žiadneho) platenia poplatkov spojených s užívaním nehnuteľnosti, resp. so správou bytu žalovanými mu vznikla škoda vo výške 4.000 eur, ktorú si nárokuje správca bytového domu a ktorú bude musieť v dohľadnom čase zaplatiť. Mal za to, že u žalovaných nemôže ísť o akúsi dobromyseľnosť spojenú so skutočným vlastníctvom bytu. Ani tvrdenia žalovaných v súvislosti so skutočnosťou, že sú poberateľmi starobného dôchodku nenesú pre predmetné konanie žiadnu relevanciu, nakoľko inštitút § 257 Civilného sporového poriadku neslúži ani na odstraňovanie prípadných majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania. Poukázal tu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo 5/2011. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku potvrdil.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 357 písm. m) Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného rozhodnutia, jeho odôvodnenie a žalovaným uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správny skutkový a právny záverom odôvodňujúcim priznanie žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

7. Podľa § 262 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

8. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (ods. 1) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. (ods. 2)

9. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku), v zmysle ktorej súd prizná úspešnej strane náhradu trov konania proti neúspešnej strane, z čoho vychádzal i súd prvej inštancie, keď plne úspešnému žalobcovi priznal voči neúspešným žalovaným plnú náhradu trov konania.

10. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

11. Podstata odvolacej argumentácie žalovaných pre ich požiadavku nepriznania nároku na náhradu trov konania žiadnej strane sporu spočívala v ich návrhu na rozhodnutie podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku dôvodiac, že v nehnuteľnosti o vypratanie ktorej išlo v predmetnom konaní mali trvalé bydlisko, nehnuteľnosť stratili v rozpore so zákonom, musia trpieť nedobrovoľne aj výkon vlastníckeho práva nového vlastníka, obaja žalovaní sú starobní dôchodcovia, žalovaná 2/ má zlý zdravotný stav, žalovaní museli opustiť svoje bydlie, pretože im žalobca vypol zdroje energie, plynu a vody. Napokon tiež argumentovali, že úhrada trov konania má pre nich duplicitný, likvidačný charakter, pretože sú poberateľmi starobného dôchodku.

12. Aplikácia ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku pre nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa treba prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové

pomery oprávnenej strany. Významnými z hľadiska aplikácie uvedeného ustanovenia sú tiež okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán v priebehu konania a pod.. Nepriznať hoci len čiastočne náhradu trov konania strane, ktorej na ňu vznikol nárok, možno len za predpokladu, že v konkrétnej veci možno od takejto strany spravodlivo požadovať, aby (hoci len čiastočne) si sama hradila jej vzniknuté trovy konania a to práve z konkrétne uvedených a existujúcich dôvodov hodných osobitného zreteľa. Je preto potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné.

13. Odvolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku upravujúce moderačné právo súdu, osobitné zdôrazňujúce kritérium dôvodov hodných osobitného zreteľa, sa má vykladať prísne reštriktívne a teda uplatnenie tohto ustanovenia prichádza do úvahy len výnimočne, keď výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. V danom prípade má odvolací súd za to, že zo strany žalovaných neboli preukázané žiadne také dôvody hodné osobitného zreteľa, žiadne výnimočné okolnosti veci alebo na strane žalovaných, ktoré by odôvodňovali použitie citovaného ustanovenia. Právnym dôvodom nároku na náhradu trov konania je to, že strany, ktoré viedli spor, konajú „na vlastné nebezpečenstvo“ a nesú tak zodpovednosť za výsledok sporu. Žalovaní odmietajú prevziať zodpovednosť za výsledok konania a nimi uvádzané skutočnosti v odvolaní týkajúce sa okolností za ktorých prišli o svoju nehnuteľnosť, nepredstavujú výnimočnosť okolností, s poukazom na skutočnosť, že žalovaní sa domáhali určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, pričom neboli úspešní, nakoľko rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 15C/252/2016-372 zo dňa 10.12.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava č.k. 9Co/159/2019-469 zo dňa 31.03.2020 žaloba bola zamietnutá. Po skončení tohto konania žalovaní naďalej zostali bývať v nehnuteľnosti patriacej žalobcovi, ktorý sa v tomto konaní domáhal ochrany svojho vlastníckeho práva. S poukazom na uvedené sa nemožno stotožniť s argumentáciou žalovaných, že obydlie stratili podvodne, teda že ide o výnimočné okolnosti veci odôvodňujúce aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku. V danom prípade nie je možné prihliadnuť ani na sociálnu situáciu žalovaných, ktorí v odvolaní uvádzali, že sú poberateľmi starobného dôchodku a poukazovali na nepriaznivý zdravotný stav žalovanej 2/, nakoľko svoje sociálne pomery žalovaní bližšie nezdôvodnili a nepreukázali. Skutočnosti uvádzané žalovanými v odvolaní nemôžu byť samé o sebe dôvodom hodným osobitným zreteľa podľa ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku. Pre absenciu výnimočných okolností odvolací súd žiadosť žalovaných na aplikáciu ustanovenia § 257 Civilného sporového poriadku považoval za nedôvodnú.

14. Pokiaľ súd prvej inštancie pri rozhodnutí o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku vychádzal z procesného úspechu žalobcu, jeho rozhodnutie je správnym. Závery súdu prvej inštancie v napadnutom výroku rozsudku súdu prvej inštancie, keď žalobcovi priznal voči žalovaným nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu, sú preto z pohľadu odvolacieho súdu správne.

15. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov konania v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

16. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca a preto jemu zásadne v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku vznikol voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne postupom podľa ustanovenia § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia.

17. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).